

ГУЦУЛЬСЬКА ДІАЛЕКТНА СУБСТАНТИВНА ЛЕКСИКА В ГОВІРЦІ СЕЛА СЕРЕДНІЙ МАЙДАН НАДВІРНЯНСЬКОГО РАЙОНУ

У статті описано значення іменників-діалектизмів у говірці села Середній Майдан; проаналізовано говіркове вживання гуцульської діалектної лексики за кількісними показниками, здійснено її класифікацію за специфікою семантичної структури у говірковому мовленні.

Ключові слова: діалектизм, говірка, гуцульський діалект, південно-західне наріччя, Середній Майдан.

Системні всебічні дослідження говірок, які за лінгвогеографічними даними розташовані на порубіжжі різних говорів української мови, на сьогодні не втрачають своєї актуальності. Це зумовлено необхідністю виявлення та опису мовних взаємовпливів у межах говірки суміжних діалектів, між територією поширення й функціонування яких знаходяться відповідні населені пункти. До проблеми діалектного порубіжжя, зокрема гуцульського та покутського говорів у межах південно-західного наріччя української мови неодноразово звертались у своїх дослідженнях діалектологи. Як узагальнює М. Бігусяк у розвідці “До питання гуцульсько-покутського порубіжжя”, позиції дослідників в основному сходяться на твердженні, що межа між цими діалектами, зокрема, проходить по відрізку Надвірна – Коломия [див. 3, 27; 2, 221; 8, 71]. Аналізуючи цей межовий відрізок Б. Кобилянський, який підкреслював, що у взаємодії гуцульського та покутського діалектів мали місце глибокі взаємовклинювання. Очевидно, це він підтверджував, зазначивши, що на відрізку Надвірна – Коломия розміщена також говірка села Верхній Майдан, розташованого дещо північніше [6, 135].

Наша розвідка має на меті здійснення опису гуцульської діалектної лексики у говірці села Середній Майдан Надвірнянського району Івано-

Франківської області. Цей населений пункт розташований за 4 км на схід від згаданого у праці Б. Кобилянського села Верхній Майдан, за 8 км на північ від села Саджавка, говірка якого, за даними “Атласу української мови” та висновками інших спеціальних досліджень, належить до перехідних гуцульсько-покутських [1, к. № IV; 5, 232]. Виходячи з цього та враховуючи місце розташування середньомайданської говірки, можна стверджувати про те, що вона ввібрала в себе значні мовні риси східнокарпатського діалекту. Про гуцульські діалектні впливи було зазначено також у нашій розвідці, присвяченій описові мікротопонімії села Середній Майдан [7].

Об’єкт опису у пропонованій праці – гуцульські діалектизми із значенням предметності (236 одиниць), виявлені у говірковому мовленні (матеріалом для аналізу семантики діалектної лексики є словник “Гуцульські говірки” Я. Закревської [4]). Тривалі спостереження засвідчують, що гуцульські лексичні діалектизми, зафіксовані у словнику, системно вживаються у говірковому мовленні. При цьому виявлено також певні закономірності функціонування у середньомайданській говірці гуцульської діалектної лексики, які лягли в основу умовного поділу її на три групи: 1) діалектні лексеми, семантично тотожні за значенням зі своїми відповідниками, поданими у словнику “Гуцульські говірки”; 2) діалектні лексеми, які мають у говірці паралельні значення з поданими у словнику “Гуцульські говірки”; 3) діалектні лексеми з іншою семантикою у зіставленні з відповідниками, поданими у словнику “Гуцульські говірки”.

Першу групу складають іменникові діалектизми, які послідовно вживаються у говірковому мовленні села Середній Майдан з властивим їм значенням у гуцульському діалекті, поданим у словнику. До таких лексем відносимо (перелік подано за алфавітним порядком, діалектизми в тексті виділено – *М. К.*): *ал’ярм* – тривога [4, 17]; *антра́мент* – чорнило для писання [4, 17]; *Ардán* – свято Водохреща [4, 17]; *ба́бка* 1) мале куваadlo для клепання коси; 2) подорожник [4, 19]; *ба́йка* – 1) оповідь фантастичного змісту, казка; 2) слово, що вживається у значенні “дрібниця” [4, 20]; *ба́тір* –

нечемний, капосний хлопець, парубок [4, 22]; *ба́хур* – малий хлопець, підліток [4, 22]; *бе́бех* великий живіт [4, 22]; *бе́га* – товста деревина; *береза* – старший серед колядників [4, 23]; *братру́ра* – духовка [4, 29]; *бро́цак* – рюкзак [4, 30]; *бу́зьок* лелека [4, 30]; *ва́га* складова частина воза, саней [4, 32]; *вар* – узвар [4, 33]; *васерва́га* – рівень [4,]; *вовк* – 1) хвороба дерева; 2) запалення сідничного нерва [4, 40]; *вуйко* – 1) дядько, брат матері; 2) незнайомий старший чоловік [4, 42]; *вуйна* – дружина брата матері [4, 42]; *гарба́та* – чай [4, 44]; *гизжі́* – холодець [4, 45]; *Главосі́ки* – Усічення голови Івана Хрестителя [4, 45]; *глотá* – велике скупчення людей, натовп [4, 46]; *голубі́нка* – сиріжка [4, 47]; *го́нір* – 1) пиха, бундючність; 2) честь, гідність [4, 47]; *грань* – розжарені вуглини [4, 48]; *гриза́* – 1) клопіт, журба; 2) сварка [4, 49]; *гузі́ці* – зад (частина тіла людини) [4, 50]; *гвавт* – голосний крик, гвалт [4, 52]; *го́нта* – покрівельний матеріал у вигляді дощечок довжиною 60 см [4, 53]; *гра́лі* – вила з трьома або чотирма зубцями (для гною) [4, 54]; *гри́с* – висівки [4, 54]; *дереви́це* – обрядове весільне деревце [4, 57]; *джога́н* – кайло [4, 58]; *дзэ́ма* – рідка страва (суп, юшка, молочна сироватка) [див. 4, 59]; *дзі́гар* – сигарета [4, 59]; *дзитáрок* – годинник [4, 59]; *дик* – дикий кабан, вепр [4, 59]; *дй́чка* – дика яблуня, кислиця [4, 59]; *до́чиніне* – клопіт, морока [4, 62]; *женті́ці* – сироватка [4, 58]; *жовті́лниці* – жовтяниця [4, 71]; *жолу́док* – шлунок [4, 71]; *за́гор* – чад [4, 74]; *за́парі* – зашпори, гострий біль у пальцях від морозу [4, 77]; *зарéда* – те, що додають до страви для поліпшення її смаку [4, 78]; *зарі́нок* – лука, пасовище біля річки [4, 78]; *зб́йткі* – 1) пустощі, витівки; 2) шкода, зло [4, 80]; *згар* – випалене або вигоріле місце в лісі [4, 81]; *здохлéк* – квола, слабосильна людина або тварина [4, 82]; *йдь* – лють [4, 87]; *кава́лок* – кусень чого; шматок будь-чого [4, 88]; *ка́гла* – отвір, через який дим із печі виходив у сіни [4, 88]; *ка́зани* – проповідь у церкві [4, 89]; *калаба́ні* – калюжа, баюра [4, 89]; *капа́рство* – безладдя, неохайність [4, 90]; *капе́йстра* – вуздечка без вудил для прив'язування коня [4, 90]; *ка́прі* – гній, що виділяється з очей [4, 90]; *капу́за* – накидка на голову від дощу [4, 90]; *катра́не* – ганчір'я [4, 91];

к'єли – грижа [4, 92]; *к'їцка* – грудка землі з травою [4, 94]; *к'ірв'а* – кров [4, 93]; *к'іс'є* – держак коси [4, 94]; *к'лив'єць* – молоток [4, 95]; *к'л'єцок* – 1) поліно; 2) товста дитина [4, 95]; *к'лінок* – забитий у стіну кілок для вішання одягу [4, 96]; *к'льоц* – колода, брус [4, 96]; *к'лічка* – 1) петля; 2) зачіпка для конфлікту [див. 4, 97]; *к'оз'ар* – підберезник [4, 98]; *к'обливо* – обрядова страва, яку дають на поминках: варена пшениця, заправлена медом чи цукром [4, 99]; *к'олом'їйка* – 1) вид народного танцю; 2) клопіт [4, 99]; *к'ом'інок* – димар [4, 100]; *к'он'єк* – кінський послід [4, 100]; *к'опач* – кілок, забитий у землю для позначення меж городу або для прив'язування худоби. – Кілок, забитий у землю для підпори [4, 100]; *к'опил (к'опил'їці)* – нешлюбний син, байстрюк (нешлюбна дочка, байстрючка) [4, 101]; *к'оп'їці* – стіг сіна [4, 101]; *к'орт'єчка* – бажання, охота [4, 101]; *к'ос'їці* – квітка [4, 102]; *к'р'єденц* – кухонний буфет [4, 104]; *к'р'осна* – підставка для різання дров [4, 105]; *к'улко* – 1) кільце; 2) складова частина ланцюга [4, 106]; *к'урм'ан* – міцна мотузка [4, 40]; *к'у'фєр* – скриня [4, 108]; *к'учі* – хлів для дрібної домашньої худоби. – Приміщення для свиней [4, 108]; *к'ушка* – дерев'яна посудина, в якій косар носить брусок [4, 108]; *лєп* – бруд [4, 111]; *л'їгар* – дерев'яний брус, до якого прикріплюється підлога [4, 113]; *л'їци* – віжки [4, 113]; *л'уб* – задня частина чобота, закаблук [4, 114]; *л'юфа* – дуло вогнепальної зброї [4, 117]; *м'аг'лівн'їці* – пристрій для качання прання [4, 117]; *м'андиб'урка* – картопля [4, 119]; *м'андибур'єнка* – листя картоплі [4, 119]. – У говірці ще – поле, на якому попередньо садили й збирали картоплю; *м'ас'ар* – м'ясник [4, 120]; *м'єрз'а, н'єндза* – мерзотник (мерзотниця), зла людина [4, 122, 132]; *м'їтка* – ганчірка, мийка [4, 123]; *м'л'ака* – трясовина, заболочена місцевість [4, 124]; *м'орва* – шовковиця [4, 125]; *м'отил'їці* – вертіж (хвороба, на яку хворіє худоба) [4, 126]; *м'удришкі* – витівки [4, 126]; *обор'їг* – повітка на чотирьох стовпах для сіна [4, 136]; *обц'ас* – каблук [4, 137]; *ол'у'фко* – олівець [4, 139]; *оп'їлок* – опукла з одного боку дошка, що залишається після розпилювання колоди [4, 140]; *п'адачка* – епілепсія [4, 143]; *п'ан'їркі* – ратиці [4, 144]; *п'єрв'їстка* – корова, коза або

вівця, що вперше отелилася чи окотилася [4, 146]; **пивніці** – погріб, льох [4, 148]; **пи́ліні** – деревна тирса [4, 148]; **пісок** – рот, обличчя [4, 148]; **підда́ші** – невелике господарське приміщення [див. 4, 149]; **підсметані** – тонка плівка сметани, яка залишається після основного збирання сметани [4, 149]; **пlátва** – груба балка, до якої прикріплюють крокви [4, 150]; **плішка** – дерев'яний кілок [4, 151]; **пляц** – місце [4, 151]; **побережнік** – лісник [4, 151]; **пóдині** – вимощена хмизом або соломною основа під кладку сіна чи снопів [4, 37; 152]; **пóдри** – горище [4, 152]; **позлітка** – фольга [4, 152]; **пóкладок** – яйце, покладене в гніздо, щоб курка неслася [4, 153]; **пράзник** – 1) поминки; 2) храмове свято [4, 142, 156]; **пуд** – страх [4, 159]; **пудéлко** – коробка [4, 159]; **рiйка** – 1) рило у свині; 2) лайливе рот [4, 163]; **риска́ль** – заступ, лопата [4, 48, 163]; **ріще** – хмиз [4, 163]; **рóвер** – велосипед [4, 164]; **рога́тка** – шлагбаум [4, 164]; **ру́жа** – троянда [4, 166]; **ру́ра** – труба [4, 166]; **ру́шта** – решітка в печі, через яку падає попіл [4, 167]; **склеп** – крамниця [4, 171]; **слотá** – дощова погода [4, 173]; **слуп** – стовп [4, 173]; **сóпух** – сморід, задоха [4, 175]; **стóнчка** – стрічка [4, 177]; **стрий** – брат батька [4, 178]; **стри́йна** – дружина батькового брата [4, 178]; **студінь** – холоднеча [4, 179]; **суші́иці** – сухостій, всохле на корені дерево [4, 180]; **твар** – лице [4, 182]; **тéта** – тітка (сестра батька або матері) [4, 184]; **товáр** – худоба [4, 120, 185]; **трафу́нок** – випадок, пригода [4, 187]; **трепéта** – осика [4, 141, 188]; **трiло** – отрута [4, 188]; **уну́чі** – тканина, якою обмотують ноги перед взуванням [4, 139, 192]; **у́рльоп** – відпустка [4, 193]; **фамі́лія** – родина, рідня [4, 195]; **фéртик** – кінець [4, 196]; **фі́ра** – підвода [4, 197]; **фірман** – візник [4, 197], **фіфа́к** – самовпевнений хлопець, гульвіса [4, 197]; **фіфа́чка** – гонориста дівчина [4, 197]; **фо́са** – канава уздовж дороги [4, 198]; **фрай** – воля [4, 198]; **футри́на** – накладна планка, що обрамлює вікна або двері [4, 199]; **футрó** – підкладка до одягу [див. 4, 199]; **хо́хлі** – черпак, ополоник [4, 103, 203]; **храбу́ст** – залишки листя капусти [4, 203]; **цали́вка** – дошка товщиною один дюйм (2,54 см) [4, 204]; **ца́рина** – город, більший кусок поля [4, 205]; **ціді́лко** – шматок полотна або металеве ситко,

через яке проціджують молоко [4, 207]; *цукріці* – цукровий діабет [4, 208]; *червінка* – дизентерія [4, 210]; *чир* – рідка страва (переважно з кукурудзяної муки) [4, 212]; *чип* – дерев'яний кілочок, шип, яким скріплюють дерев'яні бруси [4, 184, 213]; *чїтіна* – свіжо зламані гілки хвойного дерева [4, 213]; *чічка* – квітка [4, 213]; *шáрга* – негода, сніг з дощем [4, 198, 214]; *шмáте* – одяг [4, 34, 217]; *шмір* – дьоготь [4, 218]; *шпарá* – щілина [4, 219]; шпіц – гострий кінець чого-небудь [4, 219]; *штрайбáн* – перегородка в хліві [4, 221]; *штрамáк (штрамáчка)* – охайний, акуратний, чоловік (жінка) [4, 221]; *шубер* – засувка для перекриття димоходу [4, 221]; *шутер* – щєбінь [4, 222]; *шутка* – в'язанка вербових гілок, яку святять у Вербну неділю [4, 24, 222]; *яфїни* – чорниці [4, 18, 224]. Слід зазначити, що в говірковому мовленні села Середній Майдан діалектні лексеми, семантично тотожні за значенням зі своїми відповідниками в гуцульських говірках, становлять кількісно найбільшу групу серед усіх виявлених – близько 88%.

До другої групи виявлених гуцульських діалектизмів у говірці села Середній Майдан віднесено ті слова, які мають декілька значень. При цьому в говірковому мовленні такі слова вживаються як у значенні, характерному для гуцульських говірок і поданому у словнику, так в інших значеннях. До таких лексем належать (паралельно подаємо інші значення в говірці – *М. К.*): *барані* – білі пінисті хвилі на річці [4, 21]. – У говірці, окрім цього значення, лексема ще має семантику “сильна течія під час повені”; *відзéмок* – низ стовбура дерева [4, 37]. – У говірці ще – товстий, невисокий на зріст чоловік, хлопець; *гібель* – рубанок [4, 45]. – У говірці ще – погибель, сумний кінець; *газдá (газдїні)* – 1) господар (господиня); 2) порядний, чесний чоловік (жінка) [4, 51]. – У говірці ще – одружений чоловік (одружена жінка); *гешéфт* – 1) спекуляція; 2) діло, справа [4, 51]. – У говірці ще – якась сумнівна справа, афера; *дар* – весільні подарунки [4, 55]. – У говірці ще – талант, здібності до чогось; *дзьобéнка* – невеличка торба, яку носили через плече [4, 59]. – У говірці ще – шкільний ранець; *дрáнка* – сорочка (стара, подерта). – У говірці ще – загальна назва легкого літнього одягу;

ліска – 1) ліщина; 2) планки, які прибивають до стіни перед штукатуренням [4, 113]. – У говірці ще – церковна річ: ікона, прикріплена на довгому держаку, яку тримають протягом Служби Божої; *льбна* – пліткарка [4, 116]. – У говірці ще – людина, яка багато жартує; *мельдунок* – повідомлення [4, 122]. – У говірці ще – явка з повинною або звинувачення когось у правопорушенні, пред'явлення певної провини; *мізерія* – дрібнота [4, 12]. – У говірці ще – страва: салат із дрібно нарізаних овочів; *муст* – гноївка, місце для гноївки [4, 127]. – У говірці ще – застояна сеча худоби; *нанашка* (*нанашко*) – 1) хрещена мати (хрещений батько). – У говірці ще – шанобливе звертання до старшої жінки (чоловіка); *обхід* – догляд за худобою [4, 137]. – У говірці ще – ділянка лісу, закріплена за лісником; *обшивка* – комір сорочки (переважно вишитий) [4, 137]. – У говірці ще – загалом комір будь-якого верхнього одягу; *пац'я* – 1) поросля. У говірці ще – неохайна або нахабна людина; *пляцок* – 1) виріб із здобного тіста; 2) оладок. – У говірці – картопляний млинець; рідше – торт; *полуденок* – споживання їжі серед дня, перший сніданок у полі [4, 135; 154]. – У говірці ще – їжа, яку беруть з собою на роботу чи в дорогу; *прощі* – надгробна промова [4, 159]. – У говірці ще – весільний обряд, який проводять вдома у молодого перед заручинами; *псінка* – біловус (трава). – У говірці ще – будь-яка дрібна трава, яку важко косити; *пущка* – дрібка чогось [4, 159-160]. – У говірці ще – кінчик пальця на руці; *тічка* – частина воза [4, 185]. – У говірці – передня або задня колісниця воза (відповідно: *передна тічка*, *задна тічка*); *фана* – корогва [4, 195]. – У говірці – церковна корогва; *фасолінка* – бадилля квасолі, квасолиння [4, 195]. – У говірці ще – страва (суп з квасолі); *цурі* – лахміття [4, 208]. – У говірці ще – узагальнена назва старих, зношених речей (напр., інструментів, предметів побуту, техніки); *череп'ї* – 1) глиняний посуд; 2) увесь неметалевий посуд [4, 211]. – У говірці ще – загальна назва посуду. Загалом лексеми, які мають у говірці паралельні значення до типових для гуцульського діалекту, з-поміж усіх виявлених становлять понад 12%. При цьому паралельні значення іменників-діалектизмів, які притаманні говірці

села Середній Майдан, часто мають певний етимологічний зв'язок з їх семантикою в гуцульському діалекті.

Третю групу складають діалектні лексеми, які у говірці села Середній Майдан вживаються в інших значеннях, аніж їх відповідники, подані у словнику гуцульських говірок. До цієї групи іменників-діалектизмів належать такі лексеми (спочатку подаємо говіркове значення слова, а потім – значення його в гуцульському діалекті – *М. К.*): **б'їга** – примха, забаганка (про людину); непередбачувана поведінка (про тварину). – 1) стан сильного збудження; 2) особливість, властивість (погоди) [4, 24]; **валів** – корито, яке використовують лише для годівлі свиней. – Дерев'яне корито для напування худоби [4, 33]; **верета** – рядно, яке використовують для перенесення трави, сіна, листя. – Старе рядно [4, 34]; **вічко** – кришка домовини. – Накривка до діжки [4, 39]; **гілётка** – невелика дерев'яна діжка. – Дерев'яна посудина для молока і молочних продуктів [4, 52]; **гёмба** – рот. – Губа [4, 33]; **дзюбок** – загострений кінець чогось. – 1) дзюб; 2) загострений кінець постолу; 3) звужений кінець коси [4, 59]; **драб** – розбишака. – Негідник [4, 62]; **дранак** – березовий віник. – Старий віник [4, 63]; **дюг** – прочухан (найчастіше вживається у складі фразеологізму *дати дюга* – *дати прочухана*). – Поганий запах [4, 65]; **заведія** – жартівник. – Розбишака-підбурювач [4, 73]; **запрута** – жердина, за допомогою якої обв'язують завантажений дровами віз. – Довга жердина, яку кладуть зверху на віз із сіном і притягують на кінці [4, 78]; **знóсок** – мале за розміром яйце. – Яйце, знесене без шкаралупи [4, 83]; **їстик** – інструмент, лопатка, якою очищують дерево від кори. – Лопатка на довгому держаку, якою очищують плуг від землі [4, 86]; **кагал** – багатодітна сім'я. – 1) гурт, натовп; 2) діти [4, 88]; **кінтáр (лэйбик)** – будь-який верхній одяг без рукавів. – Хутряна безрукавка (переважно з орнаментом) [4, 93, 110]; **офёрма** – неохайна людина. – Тугодум, дурень [4, 142]; **пательні** – форма для випікання хліба, печива. – Сковорода [4, 145]; **плáха** – зроблений нашвидкуруч широкий стіл для тимчасового використання. – Колена дошка [4, 150]; **рінка** – сковорода. – 1) невелика чавунна посудина на трьох ніжках;

2) металева каструлька [4, 163]; *ца́рок* – кухонний буфет, невелика шафа. – 1) відгороджене місце у хліві для молодих тварин; 2) відгороджене місце в підвалі для картоплі, буряків та ін.; 3) відгороджене місце на полонині для зберігання молока і молочних продуктів [4, 205]; *цві́рок* – невеликий шуруп для на поверхні механізму для вгвинчування або прикріплення до нього інших деталей. – Сосок [4, 205]. Як видно, у поданих лексемах часто простежується мінімальна різниця в семантиці у порівнянні з їх відповідниками, поданими у словнику “Гуцульські говірки”. Очевидно, це зумовлено значними впливами на аналізовану говірку гуцульського діалекту. У кількісному вияві ця лексико-семантична група іменників-діалектизмів у говірковому мовленні села Середній Майдан є найменшою і становить близько 10%.

У результаті узагальнення говіркового матеріалу слід зазначити, що більшість з наведених іменників-діалектизмів належать до активної лексики й повсякденно вживаються у мовленні місцевих жителів. Це особливо стосується слів, які позначають загальновідомі, знайомі більшості мовців поняття. До них відносимо предмети господарського, побутового призначення, назви, пов’язані з ознаками зовнішності чи характеру людей, описом природних явищ, тварин, рослинності, абстрактні поняття тощо. Натомість деякі діалектизми поступово виходять із щоденного вжитку, що зумовлено різними причинами. Так, окремі діалектизми вживаються виключно людьми старшого віку (*антрамент, броцак, гарбата, урльоп, обцас, олуфко, обцас* та ін.). Окремі діалектні слова майже не вживаються через те, що поняття, які вони позначають уже відійшли в минуле (*тонта, маглівниці, куфер, креденц* тощо). Насправді *тонтою* ніхто зараз не покриває будинки, *маглівницю* поступово замінила пральна машинка, а замість *куфера* і *креденца* поставили відповідно спальний набір та кухонну стінку (хоча люди старшого віку і її за звичкою називають *креденцом*) та ін.

Не ставлячи за мету статті детальний порівняльний аналіз говірки села Середній Майдан з іншими говірками (це вимагає зовсім іншого масштабу і

формату дослідження), зазначимо, що переважна більшість наведених іменників-діалектизмів наявна і в говірковому мовленні сусідніх сіл – Верхнього Майдана, Гаврилівки, Парища, Ланчина, Саджавки та ін. Відмінності говірок цих та інших сіл у зіставленні з середньомайданською назагал незначні, однак вони є і, безперечно, повинні стати предметом подальших досліджень у контексті системного мовного аналізу перехідних говірок південно-західного наріччя української мови.

1. Атлас української мови: В 3-х т. – К., 1988. – Т. 2.
2. Бевзенко С. П. Українська діалектологія / С. П. Бевзенко. – К.: Вища школа, 1980. – 246 с.
3. Бігусяк М. В. До питання гуцульсько-покутського діалектного порубіжжя на теренах Івано-Франківщини / М. Бігусяк // Вісник Прикарпатського університету. Серія: Філологія (мовознавство). – Випуск XIX-XX. – Івано-Франківськ: Видавництво ЦІТ Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2008. – С. 26-29.
4. Гуцульські говірки. Короткий словник. Відповідальний редактор Я. Закревська. – Львів, 1997. – 232 с.
5. Кисляк Л. Н. Характеристика гуцульсько-покутського мовного порубіжжя (говірка села Саджавка Надвірнянського району Івано-Франківської області) / Л. Кисляк // Вісник Прикарпатського університету. Філологія. – Випуск XXV-XXVI. – Івано-Франківськ: Видавництво Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2010. – С. 229-233.
6. Кобилянський Б. Діалект і літературна мова (Східнокарпатський і покутський діалекти, їх походження і відношення до української літературної мови) / Б. Кобилянський. – К., 1960. – 276 с.
7. Ковальчук М. П. Діалектні риси в мікротопонімії села Середній Майдан Надвірнянського району / М. Ковальчук // Вісник Прикарпатського університету. Філологія. – Випуск XXIX – XXXI. – Івано-Франківськ:

Видавництво Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2011. – С. 162 – 166.

8. Лесюк М. П. Основні риси Покутського говору / М. Лесюк // Етнос і культура: Часопис Прикарпатського університету ім. В. Стефаника: Зб. науково-теоретичних статей. Гуманітарні науки. – Івано-Франківськ: Плай, 2003. – №1. – С. 71-75.

The article describes the importance of nouns-dialect in spoken language of the village of Seredniy Maidan. The use of recitative Hutsul dialect vocabulary by quatitative indicators is analysed. Its classification by specific semantic structure in the dialect speech is presented.

Key words: *dialect, spoken language, Hutsul dialect, south-western group of dialect, Seredniy Maidan.*